

«Les cançons de Lole y Manuel formen part de mi, però ells són irrepetibles»

La cantant Alba Molina, en una imatge promocional.

Alba Molina oferirà a Blanes un homenatge al llegat forjat pels seus pares des dels anys setanta, una música que perdura, diu, perquè «les coses ben fetes no necessiten ningú per brillar: una flor fa olor encara que ningú l'olori, i el mateix passa amb les cançons de Lole y Manuel, perquè són la banda sonora d'una vida». «Jo les interpreto amb el segell que ens caracteritza, i formen part de mi, però ells són irrepetibles», continua la cantant, que assegura que

no vol «fer res fora del normal, perquè són cançons perfectes de per si» i li fa «ràbia que algú les desvirtui». «Per mi és natural haver nascut en una casa plena de música, i a més, una música exquisida, és la meua manera de viure. Cap als catorze o quinze anys sí que vaig començar a entendre la importància que tenia per als altres, però jo sempre m'he sentit acompanyada de l'amor dels meus pares i de la bona música», afirma Molina quan li pregunten quan va començar a ser conscient del que representaven Lole y Manuel per a la música flamenca. Ara, ja de gran, tot que en alguna ocasió ha cantat al costat de Lole -Manuel Molina va morir el 2015, als 67 anys-, assegura que li fa «molta vergonya». «La paraula és pudor, no ho gaudeixo tant, perquè m'encanta escoltar-la», continua. En els darrers set anys, Alba Molina ha cantat la música dels seus pares de moltes maneres, al FlamenGi ho farà acompanyada per Álvaro Gandul al piano, un instrument que no té el compàs de la guitarra, però «és més versàtil, per dur-ho a un terreny més jazzero» i combinant les cançons del duet de Triana amb boleros i estàndards de jazz, temes que «tenen sentit» a la seva vida personal i que formen part del disc Nuevo día. «A casa meua l'únic que escolto és jazz i música i clàssica, m'encanten les produccions antigues d'Ella Fitzgerald, Chet Baker, Miles Davis...», indica una artista que ha crescut entre cançons i que considera que «la música és una benedicció, però la indústria és una merda i no val res».

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2023/11/08/les-cancons-lole-manuel-formen-94323925.html>